

ATITUDINEA PROFESORULUI FAȚĂ DE COMPORTAMENTUL PERTURBATOR AL ELEVULUI II

Autor:

Prof. dr. Singureanu Nicoleta

Colegiul Economic "Hermes", sector 2, București

Probleme legate de elevi: unul din inițiatorii frecvenți ai situațiilor conflictuale în sala de clasă îl constituie elevii. Astfel:

- A. Presiuni din partea colegilor.** Presiunea exercitată de colegi poate juca un rol pozitiv (prin interacțiunile pe care le presupune ajută la socializarea rapidă și adecvată a elevilor), dar poate la fel de bine și un rol negativ (generând revoltă împotriva regulilor clasei, a profesorului, a școlii în general, revoltă care va strânge aderenți, datorită nevoii de afiliere a elevilor).
- B. Absența succesului academic:** Elevii care obțin de regulă rezultate mediocre la învățătură trăiesc sentimentul insuccesului, al neputinței (care, la limită poate deveni neputință învățată) de a se încadra în ritmul impus de colegi și sfârșesc prin a-și pierde interesul pentru învățare și pentru valorile școlii; conștientizarea unei situații de acest tip, la care se adaugă deplasarea interesului către domenii care îi permit să obțină și el succese (unele aflate la limita legalității) constituie un mediu favorabil pentru izbucnirea conflictelor în sala de clasă.
- C. Hrana și somnul.** Un mediu familial ostil și care neglijează nevoia de hrană și de somn (nevoia de odihnă, în general) a elevului. Devine premisa unor posibile stări conflictuale, datorită unei munci intelectuale de slabă calitate și a unei dispoziții ușor iritabile.
- D. Plictiseala.** Mai întâi, nivelul stimulilor din mediul școlar diferă semnificativ de acela din mediul extrașcolar, unde clipurile, reclamele, filmele horror, muzica heavy etc. creează deprinderi pentru intensități, dinamici, culori de neatinț; ca atare mediul școlar pare cenușiu, anost, în ultimă instanță, plicticos; gradul de plictiseală este neaccentuat și de lipsa de legătură dintre conținutul celor predate la clasă și interesele reale ale elevilor, la care se adaugă un învățământ pasiv și absența unor materiale auxiliare, adecvate; plictiseala este una din cauzele majore ale problemelor minore de comportament.

Kasambira consideră că profesorii tineri au în primul rând probleme legate de disciplină și nu neapărat unele referitoare la competențele tehnice, care vizează deprinderile sau conținuturile specifice obiectului de studiu respectiv.

Conceptul de disciplină a primit accepțiuni diferite în perioade de timp diferite; astfel, cu nu prea mulți ani în urmă, disciplina școlară era asociată cu liniștea, în așa fel încât se spune că într-o sală de clasă trebuie „să se audă bâzâitul muștei”; astăzi, disciplina nu se mai asociază neapărat cu liniștea, chiar dacă în anumite momente ale lecției sau la anumite discipline de studiu mai este nevoie de așa ceva: „expunerile și demonstrațiile presupun un grad mare de concentrare, deci de liniște; ședințele de lucru la diverse cercuri, activitățile de laborator presupun o activitate mai relaxată,

caracterizată de zgomote specifice; cu alte cuvinte, în clasele de astăzi grupuri de băieți și fete pot fi văzuți, vorbind despre munca lor, în timp ce alții se deplasează cu treabă prin sala de clasă, iar alții lucrează singuri la proiectele lor. Scena se aseamănă cu aceea dintr-un birou sau dintr-o firmă mare, în cadrul căreia se îndeplinesc mai multe activități în același timp”.

Acest concept nou al disciplinei i-a determinat pe unii autori să creadă că ordinea nu este necesară, mai mult, că este chiar dăunătoare; aceste afirmații sunt lipsite de orice suport, atât teoretic, cât și practic: „sala de clasă este un spațiu destinat învățării; orice distragere a atenției împiedică sau întrerupe experiențele educaționale, fapt pentru care nu trebuie; *ordinea este o nevoie*; diferența din sala de clasă de ieri și aceea de astăzi vizează tipul de ordine și nu abolirea acesteia”

Scopul pe termen mediu și pe termen lung în ceea ce privește disciplina este interiorizarea codurilor comportamentale – valorice ale comunității și crearea autodisciplinei individului; de aceea, un cod al comportamentului în sala de clasă, elaborat serios, cu grijă poate aduce o contribuție vitală la dezvoltarea unor standarde comportamentale dezirabile atât în interiorul școlii, cât și în afara acesteia; problema nu este tocmai simplă, dacă luăm în considerare că în familie sau în cartierul de unde provin, elevii întâlnesc standarde și criterii inacceptabile pentru sala de clasă sau pentru imperatiile profesorilor; în competiție cu atractivitatea acestora profesorul trebuie „să se bazeze pe caracterul rezonabil și pe fiabilitatea standardelor din sala de clasă și mai puțin pe autoritate”, cu alte cuvinte, elevii trebuie puși în acele situații care să le arate că este mult mai profitabil pentru ei să respecte standardele comportamentale acceptate de profesor, printre altele și pentru că acestea sunt considerate dezirabile de comunitatea în cadrul căreia trăiesc.